

Διατακτικό

Το άρθρο 33, παράγραφος 1, της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση, όπως έχει τροποποιηθεί με την οδηγία 91/680/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 1991, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν απαγορεύει την επιβολή φόρου με προοδευτικά αυξανόμενο ή αναλογικό συντελεστή επί των μεταβιβάσεων περιουσιακών στοιχείων και επί των δικαιωπραξιών που συνάπτονται με δημόσιο έγγραφο, οσάκις ο φόρος αυτός επιβάλλεται κατά τη σύναψη συμβάσεως πώλησεως από επιχειρηματία δραστηριοποιούμενου στις αγοραπωλησίες ακινήτων ή στην αγορά ακινήτων με σκοπό τη μετατροπή τους και, εν συνεχεία, τη μίσθωσή τους.

(¹) ΕΕ C 158 της 21.6.2008.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Verwaltungsgerichtshof (Αυστρία) στις 4 Δεκεμβρίου 2008 — Friedrich G. Barth κατά Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung

(Υπόθεση C-542/08)

(2009/C 90/10)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Verwaltungsgerichtshof

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγων: Friedrich G. Barth

Καθού: Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Συνιστά η εφαρμογή διατάξεως περί παραγραφής, η οποία προβλέπει τριετή προθεσμία παραγραφής, σε ειδικά επιδόματα αρχαιότητας, τα οποία, σε περίπτωση όπως αυτή της διαφοράς της κύριας δίκης, δεν χορηγήθηκαν σε διακινούμενο εργαζόμενο πριν από την απόφαση του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 30ής Σεπτεμβρίου 2003 στην υπόθεση C-224/01, Köbler, βάσει ασυμβίβαστου προς το κοινοτικό δίκαιο εθνικού νομικού καθεστώτος, έμμεση δυσμενή διάκριση εις βάρος των διακινουμένων εργαζομένων υπό την έννοια του άρθρου 39 ΕΚ και του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 (¹) ή περιορισμό της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων που καθιερώνουν οι διατάξεις αυτές;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα: αποκλείουν τα άρθρα 39 ΕΚ και 7, παράγραφος 1, του κανο-

νισμού (ΕΟΚ) 1612/68, σε περίπτωση όπως αυτή της διαφοράς της κύριας δίκης, την εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως περί παραγραφής σε ειδικά επιδόματα αρχαιότητας, τα οποία δεν χορηγήθηκαν σε διακινούμενο εργαζόμενο πριν από την απόφαση του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 30ής Σεπτεμβρίου 2003 στην υπόθεση C-224/01, Köbler, βάσει ασυμβίβαστου προς το κοινοτικό δίκαιο εθνικού νομικού καθεστώτος;

- 3) Απαγορεύει η αρχή της αποτελεσματικότητας, υπό συνθήκες όπως αυτές της διαφοράς της κύριας δίκης, την εφαρμογή διατάξεως περί παραγραφής, η οποία προβλέπει τριετή προθεσμία παραγραφής, στην προβολή αναγομένων στο παρελθόν αξιώσεων για ειδικά επιδόματα αρχαιότητας, τα οποία δεν χορηγήθηκαν κατά παράβαση του κοινοτικού δικαίου, βάσει σαφώς διατυπωμένων εθνικών νομικών διατάξεων;

(¹) ΕΕ L 257, σ. 2

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Bundesfinanzhof στις 15 Ιανουαρίου 2009 — Gudrun Schwemmer κατά Agentur für Arbeit-Villingen-Schwenningen — Familienkasse

(Υπόθεση C-16/09)

(2009/C 90/11)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Bundesfinanzhof

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα και αναρροσείουσα: Gudrun Schwemmer

Καθού και αναρροσείβλητο: Agentur für Arbeit-Villingen-Schwenningen — Familienkasse

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Πρέπει η διάταξη του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και τις οικογενείς τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας (¹) να εφαρμόζεται κατ' αναλογία στο άρθρο 10, στοιχείο α', του κανονισμού 574/72 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 1972, περί του τρόπου εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 (²) σε περιπτώσεις κατά τις οποίες ο δικαιούχος γονέας δεν υποβάλλει αίτηση για τη χορήγηση των οικογενειακών παροχών που δικαιούται εντός της χώρας απασχολήσεως;

2) Σε περίπτωση που το άρθρο 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71 μπορεί να εφαρμοσθεί αναλόγως: βάσει ποίων εκτιμήσεων μπορεί ο αρμόδιος φορέας οικογενειακών παροχών της χώρας κατοικίας να εφαρμόσει το άρθρο 10, στοιχείο α' του κανονισμού 574/72 ως αν χορηγήθηκαν παροχές εντός της χώρας απασχολήσεως; Μπορεί η κατ' εκτίμησιν υπόθεση ότι οι οικογενειακές παροχές λαμβάνονται στη χώρα απασχολήσεως να περιορίζεται από το γεγονός ότι ο δικαιούχος συνειδητώς δεν υποβάλλει αίτηση στη χώρα απασχολήσεως για τη χορήγηση των οικογενειακών παροχών που αυτός δικαιούται, προκειμένου να ζημιώσει τη δικαιούχο επιδόματος τέκνων στη χώρα κατοικίας;

(¹) ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73.

(²) ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 138)

Αναίρεση που άσκησε στις 19 Ιανουαρίου 2009 η ecoblue AG κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 12 Νοεμβρίου 2008 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-281/07, ecoblue AG κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα)

(Υπόθεση C-23/09 P)

(2009/C 90/12)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: ecoblue AG (εκπρόσωποι: C. Osterrieth, T. Schmitz, δικηγόροι)

Έτεροι διάδικοι στη διαδικασία: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα), Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναρέσει την απόφαση που εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 12 Νοεμβρίου 2008 στην υπόθεση T-281/07·

— να ακυρώσει την απόφαση του πρώτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (στο εξής: ΓΕΕΑ) της 25ης Απριλίου 2007 (υπόθεση R 0844/2006-1) περί της αιτήσεως καταχωρίσεως του κοινοτικού σήματος αριθ. 00287 1598 «Ecoblue»;

— να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Η ανααιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο εφάρμοσε κακώς το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού για το κοινοτικό σήμα, εφόσον τα εμπλεκόμενα σήματα δεν παρουσιάζουν τον ελάχιστο απαιτούμενο βαθμό ομοιότητας προς στοιχειοθέτηση του κινδύνου συγχύσεως.

Η ανααιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη κρίνοντας ότι ο διακριτικός χαρακτήρας του προγενέστερου σήματος, που αποτελούσε τη βάση της ανακοπής, συνιστά ουσιώδη προϋπόθεση για την ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως. Το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη του το στοιχείο αυτό της διαφοράς και απλώς συνέκρινε τα δύο εμπλεκόμενα σήματα από οπτικής, ακουστικής και εννοιολογικής απόψεως ως εάν το προγενέστερο σήμα να ήταν σήμα με μέσο βαθμό διακριτικού χαρακτήρα.

Η ανααιρεσείουσα υποστηρίζει επίσης ότι το Πρωτοδικείο δεν εφάρμοσε ορθώς τον κανόνα ότι οι καταναλωτές προσδίδουν συνήθως μεγαλύτερη σημασία στο πρώτο τμήμα των λέξεων. Εφόσον αμφότερα τα λεκτικά στοιχεία, «Eco» και «blue», είναι εξίσου περιγραφικά, ο καταναλωτής θα τονίσει αυτομάτως τον πρώτο όρο «Eco», αναγνωρίζοντας επομένως τον διακριτικό χαρακτήρα των δύο σημάτων.

Η ανααιρεσείουσα ισχυρίζεται εξάλλου ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο εφόσον δεν εξέτασε τις εννοιολογικές διαφορές των δύο εμπλεκόμενων σημάτων ως έχουσες πρωταρχική σημασία.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Court of Appeal (Ηνωμένο Βασίλειο) στις 19 Ιανουαρίου 2009 — The Motor Insurers' Bureau κατά Helphire (UK) Limited και Angel Assistance Limited

(Υπόθεση C-26/09)

(2009/C 90/13)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Αιτούν δικαστήριο

Court of Appeal

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εφεσείουσα: The Motor Insurers' Bureau

Εφεσίβλητοι: Helphire (HB) Limited και Angel Assistance Limited